

VEROVERING VAN EEN LUILEKKERBUS

In een bosachtig gebied aan de noordkant van de Zuid-Spaanse plaats La Línea de la Concepción lagen drie jongens. Twee lagen op hun rug en sliepen zo vast dat ze bewusteloos leken. De derde lag op zijn buik en liet zijn handen langs de randen van de kleren glijden die ze hadden meegenomen in een rugzak. Hij scheen zich bij met een zaklampje dat vast onderdeel uitmaakte van zijn toilettas en dat hij tussen zijn tanden geklemd hield. Naast hem lag een dun, zwart voorwerp van enkele centimeters lengte waar hij af en toe met een grimmig gezicht naar keek.

‘Niks,’ fluisterde hij toen hij een T-shirt had gecontroleerd, ‘maar ik ben er nog niet.’ Hij kroop naar Jan die een shirt over zijn hoofd had gestulpt voor hij bijna languit op de dennennaalden viel, bevoelde de randen en gromde iets onduidelijks. Bij Arie die een shirt los over zijn buik had gedrapeerd was het raak. In de zoom zat ook een klein voorwerp.

Bob frunnikte het tevoorschijn en trok aan zijn onderlip. Hij was, ruim een half uur tevoren, aan de eerste wacht begonnen, was een paar keer met zijn rug tegen een tak gestoten toen hij achteruitviel en was klaarwakker na een inval.

Waarom die inval nu pas kwam, was hem een raadsel en waarom noch Arie noch Jan eraan had gedacht was

bijna wonderlijk, want het antwoord op de vraag hoe hun tegenstanders hen zo snel hadden kunnen vinden lag bijna voor het grijpen.

‘Bijna,’ bromde Bob, ‘maar soms duurt het toch lang voor je raak grijpt. Natuurlijk zaten er zendertjes in onze spullen.’ Hij trok opnieuw aan zijn lip. ‘Aan of in mijn spullen. De bagage van Jan en Arie ligt nog in Marbella, maar ik ben met de wonderlijke decorbouwer Hemingway in het Senator Marbella Spa Hotel geweest. In mijn kamer lagen de mobieltjes van de directrice van CostaPalaces Mila Martell en van geldboodschapper Amando Nahon. De telefoons waren verdwenen, dus er was iemand aan het neuzen geweest. Mijn bagage was compleet en dat is nu heel erg logisch, want als je zendertjes in iemands spullen stopt dan ga je er niet met de helft vandoor, dat maakt maar wantrouwig.’

Hij stelde vast dat de zendertjes nauwelijks iets wogen en vroeg zich af wat hij moest doen. Dat lag zo voor de hand dat hij de neiging had zichzelf te slaan. Een lange dag actie in de warmte maakt een mens traag, dacht hij, terwijl hij naar Jan kroop en een arm greep.

‘Jaaannn,’ zei hij.

‘Grr,’ zei Jan.

‘PrijsPrins, word wakker.’

‘Neeeee.’

‘Al je geld is verdwenen.’

Het is verleidelijk om te zeggen dat Jan met een schok rechtop zat, maar hij deed in elk geval wel een oog open, keek lodderig en mompelde na drie keer slikken: ‘Is het al tijd voor mijn wacht?’

‘Ik weet waarom ze ons zo snel opspoorden, Ruurd Vandam, Carlos, Amando Nahon. Ik heb het uitgeknobbeld.’

Nu zat Jan wel rechtop. Hij wreef over zijn ogen en vroeg: ‘Hebben we water?’

‘Al het vocht is verzwolgen door ons gedrogeerde nijldier, joh. Kom bij je positieven. We moeten overleggen.’

‘Met Arie erbij?’

‘Denk je dat hij nog last heeft van de chloroform? Ze hebben hem een keer of wat een dosis gegeven.’

Jan wentelde zich op zijn knieën. ‘Als we hem dat eens gaan vragen?’

Het wakker maken van Arie had heel wat voeten in de aarde. Hij gromde, grauwde, draaide met zijn ogen en ging toen ook op zijn knieën zitten. ‘Ik heb het gevoel dat mijn benen van stopverf zijn, geloof ik. Of van rubber. Waarom zijn jullie allebei wakker? Ik dacht dat we om beurten de wacht zouden houden.’

Bob viste het shirt dat Arie kwijt was geraakt bij het ontwaken van de grond en zwaaide met zijn zaklantaarn. ‘Ga daar zitten. Jan, jij ook. Ik heb trackers gevonden, zenders. Eentje in mijn toilettas en een in de zoom van dit shirt. We zijn op te sporen door iedereen die contact maakt met een van de zendertjes.’

‘Grote?’

Bob stak een hand in een broekzak en liet de twee kleine zwarte doosjes zien. ‘Een handvol centimeters lang, smal en plat. Ze passen overal in. In de zoom van een shirt of een broek en in het doosje met pleisters in

mijn toilettas.'

Jan stond met een ruk op. 'Schijn es op deze rugzak?'

'Ik heb alles al gecontroleerd. Twee trackers, meer niet. Ze zaten in mijn spullen en ze zijn er vrijwel zeker in gestopt toen mijn bagage nog in het hotel lag.'

'Waardoor ze wisten waar we wachtten op de speedboot, die mooie Boston Whaler.'

'En waar Arie was en jij en ik toen we aan land waren gegaan nadat Carlos en nog wat mensen de Boston Whaler wilden overvallen. Ik vond het gek dat het zo snel ging. Het duurde anders nog bar lang voor ik de logische verklaring vond, jongens.'

'Wij vonden niks,' zei Jan stijf. 'Zelfs geen verklaring. Van Arie is dat te begrijpen, want die had een hoofd vol watten, maar ik ...' Hij maakte een nijdige beweging. 'Moeten we hier niet weg? Zo snel als we kunnen? Straks komt Carlos met een dozijn mensen en dan zijn we nergens.'

'Als we als kippen zonder kop door onbekend gebied rennen, kómen we nergens. Als Carlos een paar mensen ophaalt die dit gebied kennen, hebben ze ons te pakken voor we het weten.'

'Niet als we een loer leveren,' zei Arie. Zijn stem klonk helder en op een of andere manier wist zowel Jan als Bob dat er iets zou volgen wat de moeite waard was.

'Welke loer, dikke?' vroeg Bob voorzichtig...